

Isten biztosítási rendszere

Lekció: Mt 6,25-34/Textus: 1Pt 5,6-11

2016. június 26.

Bevezetés

Egyszer beszélgettem egy befektetési tanácsadóval, akinek kellett ügyfél, hogy gyakorolhassa a mondandóját. Amikor különböző kecsegtető és nagyon nyereséges befektetésekről akart meggyőzni, megkérdeztem, hogy mi a biztosíték arra, hogy a pénzem nem veszik oda, ha esetleg az, amibe befektetek összedől? Erre ő teljes nyugalommal válaszolta, hogy nincs semmi gond, mert előírás, hogy többszörösen túl legyenek biztosítva az ilyen intézetek, sokszorosan, hétszeresen is szépen be vannak ezek biztosítva így megnyugodhatok semmi bántódása nem fog esni a pénzemnek. A most felolvasásra kerülő igénk is egy biztosítási rendszerről szól, arról, hogy hit által Isten hogyan biztosít minket többszörösen az ördög támadásai ellen. Miben más ez, mint a földi biztonság, miért kell ehhez hit és mit vállal ebben Isten, mint aki biztosít minket.

1. Az ördög támad – de hogyan támad?

Az igénk központi üzenetként beszél arról, hogy az ördög támadni fog. A hogyanról itt nincs szó csak az, hogy olyan hirtelenséggel és erővel, mint az ordító oroszlán és, hogy nem adja fel, jár körbe és keresi a következő áldozatát. Rögtön utána az idős Péter apostol már figyelmezteti is a Kis-ázsiaiakat, hogy álljanak ennek ellen. Azért álljanak ellen, mert ha nem teszik, az ördög ugyanúgy támad, csak ők nem fognak erről tudni és a nélkül támadja őket, hogy ezt felfognák. Viszont ellenállni csak úgy lehet, ha tudjuk mivel is támad az ellenség. Éppen ezért vizsgáljuk meg először, hogy milyen módon támad az ördög. Abban az időben a pogánykeresztyének gyülekezeteiben súlyos akadályt jelentett, hogy a frissen megtértek új életet kezdtek Krisztusban: környezetük pogány hitét és erkölceit elhagyták, a szokásos szórakozásokban, a bálványimádásban többé nem vettek részt (2:10-11; 4:3-4). Emiatt rágalmazták, szidalmazták és képtelen vádakkal illették őket. Ártatlanul szenvedtek az igazságért (2:12.15; 3:9-14). Ezek következtében megingott az Istenbe vetett hitük, mert érthetetlen vádakkal kellett szembenézniük és mivel érthetetlenek és igazságtalanok voltak védekezni se tudtak. De a koncepciók támadásokba viszont belefáradtak. És kérdések vetődtek fel bennük. Meneküljenek vagy tartsanak ki? / Fogják vissza hitüket? / Kezdenek el a hamis vádakra reagálni, kijavítani? / Adjanak fel mindent? / Vagy mit tegyenek?. Az ördög támadni fog, mint ordító oroszlán és ennek eszközei az elszigetelés, dezinformálás, megvetettség, hiteltelenség. A helyiek hiába cselekednek keresztyénként, ha mást terjesztenek róluk. Az ördög, mint ordító oroszlán, szétdobál, rágalmaz és megvetést kelt. Éppen úgy teszi ezt, mint Hámán Eszter könyvében, ha még emlékszünk. Ármánykodik a háttérben, és rossz hírét kelti Isten népének. Az

ördög, mint Isten ellen fellázadt lény felhasználja az előítéleteket és ellentétet szül. Gondoljunk a magunk helyzetére. A mai posztkeresztyén Európában érdekes módon a mai ige inverze, de mégis párhuzama áll fent, mint akkor Kis-Ázsiában. Biztosan több tucat olyan élményünk volt, amikor kiderült, hogy keresztyének vagyunk, Jézus követői, és az emberek egy furcsa fél lépést tettek hátrafelé, a tekintetükben egy kérdő gondolat és egy pici megdöbbenés tükröződött és néha a lesajnálás, lenézés gondolata is ott tükröződött a szemekben. De diszkréten visszafogták magukat, esetleg azt mondták: Te tudod, ha ez neked jó, de azért ezt nem néztem volna ki pont belőled. Mindez miért? Nem feltétlenül azért, mert ők kifejezetten rossz emberek lennének, vagy a keresztyénség lenne a legutáltabb témájuk. Egyszerűen azért, mert félinformációik vannak, vagy még annyi se, azért mert van előttük egy kép, van bennük egy előítélet ezen a téren. De ezek fél képek. Az ördög félrevezet, széthúzást kelt. Az ördög el akar szigetelni minket. És ezekben a helyzetekben bennünk is ott lehet az a gondolat, hogy DE MIÉRT? Nem vagyok én semmivel sem másabb, miért tekint így rám, miért reagál így, ha nem ismer? Ha meg így reagál, így változik a hozzáállása, akkor én miért mondjam el, hogy keresztyén vagyok? Kérdések támadnak meg minket belülről, hogy miért nem tudok válaszolni, miért nem érti meg, miért nem segít ebben Isten, miért nem látják az évek óta megváltozott viselkedésem, miért nem értik már végre, hogy ez nem egy hagyománykövetés? Ugyanúgy, mint Péter címzettjeiben, bennünk is felmerülnek ilyenkor kérdések. És máris elkezdünk távolodni Istentől. Mert kérdéseink jó része ilyenkor Isten felé irányulnak. Miért engeded ezt Istenem, miért nem adsz valami jól odaillő választ, vagy miért nem nyitod fel a szemük? Miért vannak ilyen helyzetek egyáltalán? És máris mi is tovább passzoltuk ezt, elbizonytalanodunk magunk is, és kicsit gondterhelté válunk. Az ördög terve pedig pont ez volt, 1-0 , csoportgyőzelem az ördögnek. A zsoltáros által használt kép figyelmeztet (Zsoltárok 22:14), hogy az ördög nem nyugszik és vadul támad, mint egy ordító oroszlán. Mindenkinek a gyenge pontját keresi, az elesetteket marcangolja, a vívódókat gyötri, az aggodalmaskodókat bátortalanítja. Mindenkinek olyan vágyat támaszt, amit úgy érez, el tud érni, de valójában csak Isten adhatja azt meg. Könnyörtelenül megkeresi a leggyengébb pontodat, bálványt készít belőle és ahhoz láncol azzal az érzettel, hogy semmi rosszat nem teszel, viszont egymagad maradsz.

2. Mit lehet ilyenkor tenni: Mit lehet ez ellen tenni?

a. Legyetek józanok, álljatok ellene HITBEN

De az igénk nemcsak ennyit tartalmaz. Péter mindezeket átélte, idős korában nyugodt, megfontolt állapotában ír bátorításul. Az ördög támadni fog ez a legfontosabb, ezt jegyezzétek meg, viszont mint hitvallás, személyes bizonyosságot mond. Egy olyan élettapasztalatot, praktikát oszt meg, ami a sajátja, és amit fontosnak tart, mert kulcsszerepet játszott hívó életében. Pontosan ezért Péter kér, hogy álljunk

ellene az ördögnek a hitben. És a figyelemfelhívás után rögtön rengeteg biztatást mond, hogy mit is lehet ez ellen tenni, mikben élt meg ő áldást és Isten vezetését.

Először is – józanok legyetek, vigyázzatok!

Józannak lenni felvenni a harcot a hitben. Nem magunktól harcolva, hanem hitben. Legyetek józanok.

Középiskolában az egyik legjobb barátom több éven át minden óra alatt a pad alatt gyakorolt kártya trükköket. Egész jó bűvész vált belőle és mindig mindenkit elkápráztatott. Tőle láttam és tanultam, hogy minden trükk lényege a figyelem elterelése. Ha az emberek figyelmét sikerül elterelni, akkor nem arra tekintenek, ahol a lényeg történik. Péter tudja, hogy ha a figyelmünk elterelődik, akkor a józanságunkat veszítjük el. Józannak lenni, annyit tesz, hogy tudatosan, magunkon erőt véve, a felelősség mértékét felmérve próbálkozunk, hogy mind imádságban, mind a nap ébren töltött óráiban józanul figyelem, hogy hol támad az ördög és arra felkészülve, leginkább hitben segítséget várva és kérve helyt állok. Talán többször tapasztaltuk ezt, hogy csendesség közben is milyen nehéz ez, vagy az ige olvasása közben. Legyetek józanok, vigyázzatok.

„Öltsétek magatokra Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen... Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét... Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, sarut húzva lábatokra, készen a béke evangéliuma hirdetésére. Vegyétek fel mindezekhez a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde. Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért;” (Efezus 6:10-18)

Így biztat Pál, amikor eredetileg az efezusiaknak ír. Péter viszont ugyanezt érti az alatt, hogy legyünk józanok! Itt egy görög szóképpel azt fejezi ki, hogy ez olyan, mintha egy katona őrségben állna, és közben elaludna. Legyetek, józanok, azaz legyetek nyugodtak, összeszedettek, éberek, mérsékeltek, higgadtak, körültekintőek. Tegyétek ezt szilárdan, tudva, hogy nem vagytok ebben egyedül, mert testvéreiteknek világszerte ugyanezzel kell küzdenie. Ebből ne adjatok, ha valamiben makacsnak kell lenni, akkor ez legyen az. Jó, szeretnénk szilárdan megállni, szeretnénk az ördög támadásaival szemben kemények maradni, de nem megy, rengetegszer nem megy. Kevesek vagyunk ehhez! Akkor mit tegyünk? Péter tudta, hogy ez nemcsak kérdés lesz, de lehetetlenség is. Éppen ezért írja a többi tapasztalatát buzdításként.

b. minden gondotokat őre vessük

Magatoktól nem fog ez menni! Csakis az Élő Úr egyetlen igaz fia által Jézus Krisztus által. Hatalmas szeretettel ír Péter, amiben nyugalom van. Ebben nyugszik, és csak szeretné továbbadni, de nincs nyomás a szavaiban, hogy parancsszóra kell ezt tenni. Ő már erre rájött, ezért továbbadja. Az ördög támad, mint ordító oroszlán, ez vagy teher, vagy az lesz. Ezt magunktól nem tudjuk hordozni, beleroskadunk. Mivel nem tudjuk MI hordani, valaki másnak kell. És erre írja Péter, hogy minden gondotokat őreá vessétek, MERT... Neki gondja van rátok! John Brentz, Luther barátja és a reformáció egyik oszlopa, magára vont a V. Károly haragját, aki sokféle módon igyekezett elpusztítani a lelkipásztort. Amikor Brentz azt hallotta, hogy egy spanyol lovascsapat indult letartóztatására, Isten elé borult imádságban, és ima közben erre kapott indítást: "Végy magadhoz egy kenyeret, menj a felsővárosba, ahol találsz egy nyitott ajtót, lépj be, és rejtőzz el a padlásra." Eszerint cselekedett, és csak egyetlen ajtót talált nyitva, ahol bement és elrejtőzködött a tető alatt. Tizennégy napig volt ott, amíg tartott a kutatás. Az az egyetlen kenyér nem lett volna elég ahhoz, hogy életben maradjon, de naponta egy tyúk ment a padlásra, és kotkodácsolás nélkül tojt egy tojást. A tizenötödik napon nem ment oda a tyúk, de John Brentz ezt hallotta az utcán járókelőktől: "Végre elmentek!" és lejött a padlásról. Bízatok benne és minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja lesz rátok, ahogy volt másokra is. Pont arról tesz tanúságot Péter, hogy ezek nem csak szavak, amik leíródtak, hanem az a valóság, amit ő átélt. Számára is ez egy tapasztalat. A sokszor bennünk kialakult teljesítménycentrikus Istenképpel ellentétben, Ő nem elvár, hanem adni akar, de adni csak akkor tud, ha elfogadjuk, hogy tud adni. Adni akar azzal, hogy elveszi a mi gondjainkat. Gondja van ránk, ezért akarja, hogy mi is rávessük a terheinket. Érdekes megfigyelnem, hogy nagy kísértése az embernek az aggodalmaskodás. Nemrég olvastam az egyik vizsgatételünkben egy leegyszerűsített változatot arról, hogy sok esetben azok, akinek sok pénzük van, a vagyonuktól függenek, sok esetben azok, akiknek pedig nincsen, azok az emiatt kialakult aggodalomtól függenek. Ez is ugyanis abból fakad, hogy az embernek szüksége van az életfenntartásához eszközökre. Akár pénzre, akár körülményekre, emberekre, bármire. De, ha ez nincs meg, aggodalom születik. És az aggodalom megköt, még hozzá annyira, hogy le se tudom tenni az aggodalmat. Jézus rámutat arra, hogy mi a fonákja ennek a magatartásnak: Ebben az igen népszerű esetben az emberek a nagy dolgokban azt mondják, azt élik, hogy ráhagyatkoznak Istenre, bíznak benne, rá vetik a gondjaikat, de a kisebb dolgokban már nem. „Minden gondotokat őreá vessétek”. Ha nem vállaljuk ezt az Istentől kapott életformát, akkor egyrészt elhordozhatatlan terhet akarunk vállalni, másrészt titokban ismét dologtalan napokat szeretnénk biztosítani magunknak. Jézus nem a gondjaink minőségéről beszél, hanem a gondjaink tárgyáról. Ennek a mondatnak azonban van egy megelőző része is, ami nem különálló rész, felhívás, hanem összefügg ezzel. „Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején”

c. alázatok meg magatokat

Gondot nem lehet másnak elmondani, nem lehet lerakni más elé, hacsak nincs alázat. Annál az egyszerű oknál fogva, hogy magának a gondnak a kimondásához, elismeréséhez alázat szükséges. Annak az alázata, hogy nekem ilyen gondom van, annak az alázata, hogy ezt nem vagyok képes hordozni, annak az alázata, hogy valakire szükségem van ebben. A megaláztatás azt jelenti, hogy alacsonyabbá teszem magam a másiknál. Kevesebbnek tartom magam Jézusnál. Rájövök, hogy ő képes rá egyedül én pedig nem. C.S. Lewis mondása alapján az alázat nem azt jelenti, hogy kevesebbet gondolok magamról, hanem, hogy kevesebbet gondolok magamra. Olyanná leszek, mint mikor egy óvodás a felnőttel beszélget és magánál sokkal többre tartja azt a felnőttet, mert ő már „iskolába” is járt. Lejjebb helyezi magát, különbséget tud tenni, hogy kicsoda ő és kicsoda Isten. Ezt jelenti megalázkodni. És nagyon érdekes, mert csakis ebből az alázatból fakadhat az igazi bűnvallás. Aki képes magát Istennel szemben megaláztatni, kevesebbet gondolni magára és képes alacsonyabbá válni Istennél az képes őszinte lenni a bűnvallásban is. Mert tudja, hogy nem kell nyernie, tudja, és ismeri azt, akinek bűnt vall. Tudja, hogy kegyelmes, nem számon kérő, nem megfeddő és hánytorgató. Tudja, hogy nem kell neki hősnek lennie. De ennek belátásához igazi alázat kell. A hitünkben folyamatosan van mire reagálni és folyamatosan van egy isteni oldal is, hogy azt miért tegyük. Ő a mi biztonságunk, bár hányszor elbuknánk, összetörnénk, belefáradnánk ebbe. **Nem kér Isten valamit, hanem ígér.** Alázatok meg magatokat, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. De nehéz magunkat alárendelni, ez sosem egy egyszeri, gyors pillanat, ami már be is következett. Mennyi ideig bajlódunk egy új munkahelyen, hogy ki alá kell alárendelni magunkat, mennyi ideig egy kapcsolatban vagy testvérek között is fiatal korban. De figyelmeztet Péter! Alázatok meg magatokat, engedjétek, hogy megalázzanak titeket. Valaki megkérdezte Assiszi Ferencet, hogy miként tudott olyan sokat elérni. Ezt válaszolta: „Az egész dolog így történt. Az Úr letekintett a mennyből és így szólt: »Hol találhatnám meg a leggyengébb, a legkisebb és a legnyomorultabb embert a földön?« Aztán meglátott engem, és ezt mondta: »Megtaláltam; ő nem lesz büszke, mert mindig tudja, hogy tehetetlensége miatt használom.«” Az alázat kell, hogy az ember kinyithassa a szemét és felismerhesse, hogy Isten keze milyen hatalmas és megtartó. És a jakabi ige biztat minket ebben, hogy ha hitben elleállunk az ördögnek ő elfut tőlünk! (Jakab 4:7)

3. De hogyan lehet mindezt megtenni?

a. Sehogy, Ezért kell ráhelyezni a terheinket.

Magunktól sehogy sem. Ezért is olyan lényeges, hogy ebben az igében központi helyen ott van, hogy hitben. Ez a hit csak abból táplálkozhat, hogy valóban elhisszük, hogy Az Úr Isten elküldte az egyszülött fiát, aki pontosan azért, mert mi nem tudjuk magunk ezt elhordozni, nem tudunk magunk ellenállni a Sátán ellen, elküldte a fiát, aki feltámadásával nemcsak a halál felett győzött, de az ördög felett is.

Magunktól sehogy sem tudjuk ezt elhordozni, csakis Jézus által. Próbálkozhatunk, de nem fog menni, az idős Péter is megmondta. Csakis Jézus Krisztussal, ráhelyezve a terheinket tudunk ellenállni az ördög támadásának.

De ő felkészít, megerősít, megalapoz

Olyan jó úgy olvasni és hallani ezt a levelet, hogy egy olyan tanítványnak a szájából halljuk, aki fiatalabb korában kardot rántott első hévből, mindenre elsőként hevesen válaszolt, azonnal tette kész volt és a tűz ott lobbant benne mindig. De most itt az élete zenitjén már nyugodtan, bölcsen nyilatkozik minderről, megtapasztalva, hogy nem kell az a hév feltétlenül, nem kell, mert Ő felkészít, és ezt megígéri. Nekem különösen jó ezt olvasni, aki ugyanilyen hévvel, sokszor első gondolatra, első lelkesedésre meggondolatlanul vágok bele teljes erővel fölösleges küzdelmekbe. Jó ez a megnyugtató! Arról ír, Péter, hogy őt Krisztus és a követése felkészítette, megalapozta, megerősítette. Amikor az 5:10-ben arról beszél, hogy megerősíti őket, akkor arról beszél, ami vele történt. Amin átment. kemény leckéken tanulta meg mindezt és egy élet végén mondja. És itt jó azt is olvasni, hogy volt olyan, amikor szenvedésekben, üldözésekben, fura pillantásokban, megjegyzések keresztüztében kellett állnia, de a szenvedés visszatekintve nemesítette. Ezek konkrét felkészítést nem adnak ezek a sorok. Viszont egy olyan ember tapasztalatát igen, aki ezt megélte. Ha kell, tehát helyreállít az Úr, megszilárdít az elbizonytalanodásban, újjáépít a hitünkben, állhatatossá tesz a követésében. Ezt teszi, mert ezeket jelentik ezek a szavak. Higgyük ezt, értsük ezt, ízleljük ezt. Vigyük el, Péter nem véletlenül biztat minket! Végül pedig a felszólítást annak ígérete követi, hogy valójában Isten mindvégig a szenvedők mellett áll. És végül mindezekért felmagasztal és hív az Ő örök dicsőségére. Ez egy olyan folyamat, ami egymásból következik, de valójában egymással összefonódik. Az ember kitart, de nem egymaga tart ki, mert Isten mellette van. Mindezeket nem kéri csupán Isten, hanem adja azt, ami ezzel jár.

Mindezt miért?

Mert ő a MINDEN KEGYELEM ISTENE.

Ámen

(Ablonczy Áron)